

Η ΕΝ ΛΙΕΤΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ *

Ὁ Σκανδιναυὸς τοπιογράφος *Schonheyder Moeller* ἐκθέτει σειράν φωτεινοτάτων πινάκων, τῶν ὁποίων τὸ θέμα εἶνε πάντοτε ὁ ἥλιος. Ὁ *Moeller* ἠθέλησε νὰ ἐμβαθύνῃ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ τοῦ φωτός, νὰ παρατηρήσῃ τὸν ἥλιον κατὰ πρόσωπον μέχρι τυφλώσεως διὰ νὰ διερμηνεύσῃ ἔπειτα μετὰ ἐπιμόνου τέχνης τὸ παλλόμενον ὄραμά του. Ἐκ τῶν 18 πινάκων τοῦ μοναδικοῦ τούτου καλλιτέχνου, οἱ περισσότεροι παριστῶσι τὸν ἥλιον κατὰ διαφόρους ὥρας, ὁρώμενον διὰ τῶν λεπτοτάτων τριχαπτοειδῶν φυλλωμάτων δένδρων. Ἀναμφιδόλως ἡ σειρά αὕτη τῶν ἡλίων εἶνε διδακτικώτατη· ἐγκλείει ἐκτάκτως ἐκπληκτικὰ, ἀκτινοβόλα φαινόμενα. Ἐχει μίαν ἐξαιρετικὴν ἀντίληψιν τῶν νόμων τῆς ἀναλύσεως τοῦ ἡλιακοῦ πρίσματος ὡς ἐν τῷ πινάκι ἡ «Δύσις τοῦ ἡλίου ἐν *Pontainebleau*» καὶ κατὰ δεύτερον λόγον τὸ «Πρὸς τὴν Ἑσπέραν», ὁ «Ἰστός τῆς Ἀράχνης», «Φωτεινὴ πηγὴ». Καὶ ὅλα ταῦτα εἶνε δείγματα ἐνὸς θριάμβου τῆς θελήσεως. Ἀλλὰ δὲν συγκινούσιν. Ἐκ τῶν παλαιότερων ἔργων του, τὰ ὁποῖα διαπνέει πάντοτε ποιά τις ψυχρότης, ἡ «Ἐπαυλὶς» καὶ «Ὁ κῆπος τῆς παιδικῆς ἡλικίας» εἶναι ἐν τῇ σκοτεινῇ ἀσαφείᾳ τῶν τὰ ἐκφραστικώτερα ἴσως ἢ ὅλα τὰ περίξ στίλβοντα.

Ἄλλος Σκανδιναυὸς δυνατὸς καὶ ζηλευτός, ὁ *Fritz Thaulow* ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τριῶν *panneaux*, ἐν οἷς διαλάμπει ὁλος ὁ πλούσιος τοπιογραφικὸς του οἶστρος. Ὁ «Ναὸς τῆς *Dieppe*», ἡ «Ἑσπέρα», ὁ «Ποταμὸς *Arques*» παρὰ τὴν ἀντίθεσιν τῶν ψυχρῶν πῶς χρωμάτων τῶν, παρέχουσιν εὐρείαν ἐντύπωσιν τῆς ἡλιολούστου ἐξόχης.

Ὁ Γερμανὸς *Schoenleber* μυεῖ τὸν θεατὴν εἰς τὴν ὑπέροχον γλαφυρότητα μιᾶς ἐργασίας εὐσταθοῦς καὶ εὐκρινοῦς, ἐνὸς χρωματισμοῦ θέλγοντος ἐν τῇ φειδωλίᾳ του, καὶ εὐθύτητος ἐν ταῖς γραμμαῖς φωτεινῆς, μιᾶς πρωτοτύπου καὶ διακοσμητικῆς. Προτιμᾷ τις διὰ τὴν διανυγὴ ἀτμόσφαιραν καὶ τὸ ἀμυδρὸς δηλούμενον αἶσθημα τῆς φυσιογνωμίας τῶν πραγμάτων τὴν «Ἀμπώτιδα» μετὰ τὴν κεκλιμένην λέμβον ἐν τῇ σκιά· φωτὶ καὶ τὰ ἔργα: ἡ «Ἑσπέρα ἐπὶ τῆς παραλίας» δυνατὴ ἐντύπωσις τῆς ναυτικῆς μονώσεως, «Διανυγὲς ὕδωρ» μετὰ τοὺς διαφανεῖς ἀναδρασμούς του, πυρπολούμενον ἀπὸ τὰ βαθυκύανα χρώματα ἀοράτου οὐρανοῦ.

Ἐάν ὅμως ἡ νέα Γαλλικὴ Σχολὴ τῶν τοπειο-

γράφων ἐκπροσωπῆται ἐν τῇ Ἐκθέσει ὑπὸ ἔργων ἐνδιαφερόντων καὶ ποικίλων, τινὰ τῶν ὁποίων μαγεύουσι διὰ τῆς ποιήσεως, ἥτις ἀναδεικνύει τὴν ἐκτέλεσιν ἐρμηνευτικὴν, ὡς καὶ τινὰ ἄλλα ἐπισύροντα τὴν προσοχὴν δι' αὐτὴν ἐπὶ τὴν θρασύτητα τῆς εὐκρινοῦς ὁλῶν ἐκείνων, οἵτινες φηροῦσιν ὅτι ἐν τῇ ζωγραφικῇ δὲν ὑφίστανται ἀπόλυτοι κανόνες καὶ ὅτι ἡ ἐξέλιξις τῆς Τέχνης συνετελέσθη δι' ἐπανειλημμένων ἀναγεννήσεων, ὁ κ. *René Ménard*, οὗτινος τὸ εὐγενὲς καὶ ἐμβριθὲς τάλαντον γεννᾷ τὸν θαυμασμὸν τῶν ἐκλεκτῶν, ἐκθέτει ἔργον «Πρωτὰ ἐν θαλάσσῃ», ὁπτασίαν φωτὸς διανυγστάτου, ἐν ᾧ ἀνευρίσκει τις τὸν ἀγνὸν ἐκείνον ρυθμὸν καὶ τὴν μυστικὴν ἐνάργειαν, ἣν αἰσθάνεται τις πρὸ τῶν μεγάλων φαινομένων τῆς φύσεως, ἥτις χαρακτηρίζει τὸ ἔργον τοῦ ποιητοῦ τούτου τῆς χροματοπινακίδος.

Τοῦ κ. *Le Sidaner* ἐκτίθενται δύο πίνακες: «Ὁ οἶκος τοῦ καλλιτέχνου», ἐν ᾧ πλανᾶται τὸ ὄνειρον τῆς ἡρέμου εὐτυχίας καὶ τῆς οἰκογενειακῆς ἡσυχίας ἐν τῷ παλαιῷ ἐκείνῳ ἐρημητηρίῳ, τῷ ἀσύλῳ τῆς στοργῆς καὶ τῆς γονίμου ἐργασίας. Ὁ κ. *Sidaner* γνωρίζει νὰ ἐκφράξῃ θαυμασίως τὴν γλῶσσαν τῶν πραγμάτων. Θαυμάσιος ἐπίσης ὁ πίναξ του «*Vieux Passage à Gerberoy*».

Ὁ κ. *G. de Scévola* εἰς τὰς κρητιδογραφίας τῶν Βερσαλλιῶν μετὰ προσοχὴν ἐξ ἴσου μαντικὴν καὶ ποιητικὴν ἀποδεικνύει τάλαντον ταῦτοχρόνως ἰσχυρὸν καὶ λεπτόν.

Μετὰ τὸν κ. *Alfred Marguel* περαίνομεν τὰ πλήρη νοσταλγίας τοπεῖα, διὰ νὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὴν κυρίως νεωτέραν ζωὴν. Ἡ εἰκὼν «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων» τοῦ καλλιτέχνου τούτου εἶνε σελις ἐξόχως ζωντανή, ἀκριβὴς καὶ σταθερὰ ἐν τῇ ζωῇ· ἐκτελέσει μετὰ διανυγὸς ἀτμοσφαιρας, ἥτις περιβάλλει τὸν στερεὸν ὄγκον τοῦ μητροπολιτικοῦ οἰκοδομήματος καὶ τὴν κίνησιν τῶν διαβατῶν. «Ἡ Πλατεῖα ἐν Χάδρῃ» ὁμοίως συνδυάζει τὰ ζωηρὰ χρώματα πρὸς τὴν σαφήνειαν. «Παλαιὰ ὁδὸς ἐν *Parthenay*» τοῦ κ. *Petit-Jean*, «Τὸ ψάρευμα τῆς θαλαίνης» τοῦ κ. *Boulet de Monvel* εἶνε ἔργα ἀξία προσοχῆς. Πολλὲς ψυχολογημέναι εἶναι καὶ αἱ πίνακες τοῦ κ. *Lanquetin* «Ὁ χορὸς τοῦ σπικουάνα» καὶ «Γέφυρα *Morel*». Ἀντιθέτως πρὸς τὴν μελαγχολικὴν σοβαρότητα τοῦ ζωγράφου τούτου παρίσταται τὸ φωτεινὸν καὶ ἀνθηρὸν ἔργον τοῦ κ. *Le Basque*· εἰς τοὺς πίνακας αὐτοῦ «Πρωτὰ θέρους» καὶ «Φθινόπωρον» σφριγᾷ ἡ ζωὴ· οἱ παίζοντες παῖ-

*) Τέλος

δες φαίνονται ως ἄνθη ζῶντα. Θελκτικώτατοι ὁσαύτως εἶνε οἱ πίνακες τοῦ κ. *Paul Madeline*, οὓς διαπνέει ποίος τις ἐμπροσθονισμός· ὁ δυνατός οὗτος τοπιογράφος διεργυνεύει μετ' αἰσθήματος γυνσίως βουκολικοῦ καὶ ὑγιοῦς αἰσιοδοξίας τὰς θωπείας τοῦ Ἠλίου ἐπὶ τῆς ἐξοχῆς. Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε μία ἀπὸ τὰς ἀπολαύσεις τῆς Ἐκθέσεως. Ὁ κ. *Abel Truchet* ἀπέστειλε «Βενετικά πλοῖα» πολλῆς τέχνης, ἀλλ' ἐλλείπει ἐξ αὐτῶν ἡ εὐστάθεια. Ἀντιθέτως «Ἡ ὁρτὴ ἐν *Montmartre*» εἶνε ζωηροτάτη καὶ χαρακτηριστική. Ἀναμφιβόλως πολλὴ ζωὴ καὶ εἰλικρίνεια ὑπάρχει ἐν τῷ ἔργῳ «Πλατεῖα τῆς Βαστίλλης» τοῦ κ. *Dufrenoy*, ἃν καὶ ἡ ὑπόθεσις ὀλίγον κοινὴ καὶ χωρὶς πολὺ ἐνδιαφέρον. Ἡ «Βενετία» τοῦ ἐπίσης ὀλίγον σκληρά. Ἐπιτυχέστεροι εἶνε οἱ πίνακες τοῦ «Νεκρὰ Φύσις» καὶ «Ἐπὶ ἐνὸς ἐξώστου». Πολλὴν ζωὴν ἔχουσι καὶ οἱ πίνακες τοῦ κ. *Piet* «Αἱ πλύνονται ἐν *Locherist*».

Ὁ κ. *Lechat* ἐκθέτει ἔργα ἀκριβοῦς καὶ ζωντανῆς παρατηρήσεως : «Ἡ ἀγορὰ ἐν *Montreuil-sur-Mer*» καὶ «Ὁ ποταμὸς ἐν *Hesdin*» καταλεγόμενα μεταξὺ τῶν καλλιτέρων. Ὁ κ. *Morrice*, καναδὸς ζωγράφος, ἀντιπροσωπεύεται ὑφ' ἐνὸς πίνακος : «Διωρυξὲς ἐν Βενετίᾳ» πρωτοτύπου ἀρμονίας. Ἡ εἰκὼν αὕτη ἀναμφιβόλως εἶνε ἡ μᾶλλον ἐκφραστικὴ ἐξ ὧν τῶν βενετικῶν τοπειῶν τῆς Ἐκθέσεως. Εἰς Σέρβος, ὁ κ. *Danilovitz*, μᾶς παρουσιάζει μίαν ἐξοχικὴν πανοραμτικὴν «Τεργέστην» διακοσμητικῆς τεχνοτροπίας, ἐμποιοῦσης πολλὴν ἐντύπωσιν.

III

Ἀντιστρόφως πρὸς τοὺς Γάλλους καλλιτέχνας εὐρύτητα ἀντιπροσωπευθέντας ἐν τῇ τοπιογραφίᾳ, ἡ Βελγικὴ Σχολὴ ἐξέθηκεν ἐλαχίστας τοποθεσίας.

Ὁ κ. *Emile Claus*, ἐν εἰδῇ ἐπισκεπτηρίου του, ἀπέστειλε μίαν ὁθόνην τιτλοφορουμένην «Παιγνίδια τῆς Σκιᾶς», οὐδὲν νέον προσθέτουσαν εἰς τὴν φήμην του. «Τὸ πέρασμα τοῦ Μεύσιως ἐν *Dordrecht*» τοῦ κ. *Gilsoul* δὲν εἶνε ἐπίσης τὸ χαρακτηριστικώτερον τῶν ἔργων τοῦ δυνατοῦ τούτου τεχνίτου παρὰ τὰ προτερήματα τῆς συνθέσεως καὶ τῆς ἐκτελέσεως του.

Ἔργα ἀξία προσοχῆς εἶνε τὰ τῶν κ. κ. *Georges Buysse* «*Canal en Février*» καὶ «Ἡ ἀναχώρησις διὰ τὸ ψάρευμα» τοῦ κ. *Franz Hens*, «ἡ Πρωία» καὶ τὸ «Φθινόπωρον ἐν *Campine*» ἀποπνέουσι μελαγχολικὴν γαλήνην.

Τοῦ κ. *Marcelle* ὁ πίναξ «*Au Littoral*» ἐκρίθη ἀνώτερος τοῦ «*L'Eclaircie*» τοῦ ἰδίου. Ἡ «ἄφιξις τῶν ἀκατίων» του εἶνε ἐπίσης ἀξία προσοχῆς διὰ τὴν χαρακτηριστικὴν δραματικότητα τῆς ἀτμοσφαιρας τῆς.

Ἔργα λίαν ἐνδιαφέροντα εἶνε τὰ τοῦ τοπειογράφου κ. *Laermans*, ἐν οἷς ὁ ὑπομνησκὼν τὸν *Intrus*, ἀναδεικνύεται καλλιτέχνης ἀτομικός, παιδιῶν τὰ πρόσωπά του διὰ ἐκφραστικωτάτων καὶ παθητικῶν διακόσμων, ὑφ' οὓς διαφαίνεται ὅλη ἡ ἀνύσυχος ψυχὴ τῆς Φλανδρίας.

Ἄξιος προσοχῆς εἶνε ὁ τόνος, ἡ κίνησις καὶ ὁ χαρακτήρ δύο ἔργων τῆς κυρίας *Simon-Schockaert*, τοῦ «*Cour du Prieuré*» καὶ τῆς Προκυμαίας τῆς Ὀστένδης.

Δύο μικροὶ πίνακες τοῦ κ. *Charles Houben* «*Passage à Villars*» νεκρωμένου τόνου, θέλγουςι μὲ τὸ διακοσμητικὸν ὕψος των καὶ τὴν ἐν τῷ αἰσθηματὶ ὑπεροχὴν των.

Ἐκ τῶν ἐκ Λιέγης ζωγράφων θριαμβεῖται ὁ

κ. *Aug. Donnay* διὰ τριῶν κρητιδογραφιῶν, καταλεγόμενων μεταξὺ τῶν μᾶλλον συναρπαζόντων ἔργων τῆς Ἐκθέσεως. Μία ἀρμονία ζωογονεῖ τὰς ἀπεικονίσεις τῶν διαφόρων τοπειῶν, ἐν οἷς ὁ καλλιτέχνης διὰ τῶν ἀβρῶν ἀποχρώσεων καὶ τῆς εὐρύτητος τοῦ διακοσμητικοῦ αἰσθηματος διερμύνει ἐνδομύχως καὶ βαθύτατα τὴν σύνθεσιν καὶ τὴν ψυχολογίαν τῆς Βελγικῆς γῆς. «Τὸ νέφος κατὰ τὴν ἑαρινὴν ἑσπέραν», «*La Meule et la Neige d'un matin*», «Ἡ ὁδὸς τοῦ δάσους πρὸ τοῦ σκιόφωτος» ἐν τῇ σιωπῇ καὶ τῇ ἐρημίᾳ τῶν φθέγγονται.

Εὐρεῖα ἐπίσης καὶ εἰλικρινὴς ἀντίληψις τοῦ Βελγικοῦ τοπειῶν χαρακτηρίζει τὸ ρυθμικὸν καὶ ζωντανὸν διακοσμητικὸν ἔργον τοῦ κ. *Emile Rerchmans* : «Ἐν τῷ Ἀνέμῳ». Ὁ κ. *Armand Jamar*, ἐκθέτει δύο τοπεῖα πελωρίων διαστάσεων «ὁ Χειμῶν», συμφωνίαν μικτῶν χρωμάτων καὶ «Τὸ παρεκκλῆσιον τοῦ *Chauvheid*», τὸ ὁποῖον ἀξίζει διὰ τὴν ἀτμοσφαιρὰν του καὶ τὸν θερμὸν χρωματισμὸν του. Ὁ κ. *Xavier Wurth* ἐκθέτει : «Ρυάκιον ἐν *Nonceveux*» ὥραιας διατάξεως καὶ λεπτοῦ αἰσθηματος. Ἀξιοσημείωτοι ἐπίσης «Αἱ ὄχθαι τοῦ *Ourthe* ἐν *Fechereux*» τοῦ κ. *Sirtaine*, ἔργον ἀπλοῦν, εἰλικρινὲς καὶ ἐπαρκῶς ἐκφραστικόν. Εὐρύτητα καὶ χαρακτήρα ὠροσμένου ἀνευρίσκει τις εἰς τὸ λεπτόν «Βροχὴ καὶ χάλαζα» τοῦ κ. *Edgard D' Hont*, ὅστις προσάγει ἐπίσης μίαν εὐχάριστον σπουδὴν ἡλιόλουστον : «*Le Vallon en Avril*».

Ὁ κ. *Gustave Halbart* ἐκθέτει τὴν «Ἐντύπωσιν χιόνος», ψυχολογίαν πόλεως σκυθρωπῆς καὶ μελαγχολικῆς ὑπὸ τὸν βαρὺν οὐρανόν, ἔργον πολλοῦ ἐνδιαφέροντος, ἃν καὶ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ του εἶναι ποῦ καὶ ποῦ ἀμφισβητήσιμος. Εἰς ἄλλην φαιδροτέραν ὁθόνην ὁ αὐτὸς ζωγράφος δεικνύει μίαν «Ἐντύπωσιν Ἠλίου» ἐπαγωγὸν ἐν τῇ ἀνθῇσι ζωντανῶν καὶ ὀμαλῶν χρωμάτων. Οἱ πίνακες τοῦ κ. *Baues* ἔχουσι μίαν ζωηρότητα χρωματισμοῦ ὀλίγον ἐπιπόλαιον εἰς τὸν «Δρομίσκον του» ἐν τούτοις ἐπιτυχῶς ἐρμυνεύει τὸ λεπτόν θέλγητρον καὶ τὴν νέαν ποίησιν τῶν ἑαρινῶν φυλλωμάτων. Ὁ κ. *Henri Berchmans* ἐκπροσωπεῖται ὑπὸ μῆς ἀνοικτοχρώμου «Παράλιας ἐν *Panne*» καὶ ἀπὸ τοῦς «Ἀμυδάεις σωρούς».

Ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης κ. *Houssard* ἐκθέτει δύο σπουδὰς ἀτελεῖς ἰσως καὶ τόνου κατὰ τι τραχέως, ἀλλὰ λίαν ἐλκυστικὰς. Ἡ κ. *Ransy-Pulzeys* ἀναπαροστᾷ μετ' εὐσυνειδήτου ἐπιδειξιότητος τὴν μόνωσιν ἐνδὸς «Τοπειοῦ τῶν Ἀρδευνῶν» πλήρους σπάρτων.

Ὡς πρὸς τὸν κ. *Henrion* εἰς τοὺς μικροὺς διανυεῖς πίνακάς του «Χιών καὶ Ἥλιος» καὶ «Πρόχωμα ἐν *Fétinne*» φαίνεται προσπάθειον νὰ ἐξομοιωθῇ πρὸς τὸν μικρογράφον κ. *Pokitonow*.

Ἡ «Μεγάλῃ ὁδῷ» τοῦ κ. *Lonein* δὲν ἀξίζει καὶ πολὺ ὥς πρὸς τὴν αἰσθησιν, ἣν ἐμποιεῖ. «Τὸ τέλος τῆς ἡμέρας ἐν *Sy*» τοῦ κ. *Tsaquin* ἐπίσης ψυχρόν. Ἡ κ. *M. L. Dupont* ἐκθέτει ἔργον «Διάλυσις χιόνων ἐν *Jeneppe*» καὶ πλεῖστοι ἄλλοι.

IV

Ἐν τῇ γλυπτικῇ ἐξέχουσι ἐν τῷ διαμερίσματι τοῦ Συλλόγου «*Oeuvre des Artistes*» δύο δυνατὰ προτομαὶ τοῦ ἀγρι θανόντος γλύπτου *Jef. Lambeaux*, μικρὰ συμπλέγματα ἐπιχαρίτως ἐκφραστικά τοῦ *Victor Rousseau*, μεγαλοπρεπεῖς μορφὰι τοῦ *Paul Dubois*, αἱ περιεργόταται προ-

τομαί του *Berthoud*, τὸ ζωντανὸν ἔργον τοῦ *G. Dewese*, τὸ γελοῦν καὶ νεανικὸν ἀγαλμάτιον τοῦ *Oscar Berchmans*, οἱ εὐτονοὶ μῦθες τοῦ ἀγαλμάτος τοῦ *Kemmerich*, τὰ προσεκτικὰ ἔργα τοῦ *Alex. Steinlen*, καὶ τὰ λεπτότατα εἰδῶλια τοῦ *Phil. Wolfers*. Ἐν τῷ διαμερίσματι ὅμως τῆς γλύπτικῆς τῶν «Παλαιῶν Μαθητῶν» τῆς Ἀκαδημίας ὑπάρχουν πλέον ἐπιβλητικὰ ἔργα ὡς τὰ τοῦ *Victor Rousseau* ἐπισύροντα τὸν θαυμασμόν. Τὸ ἀνάγλυφόν του «Πῦρ», «αἱ Καρύτιδες», ἢ «Ἀθθονία», τὰ διακοσμητικὰ συμπλέγματα του, ὅλα τὰ ρυθμικά του εἰδῶλια ζῶσι δι' ἐνὸς βαθέος αἰσθήματος, διὰ τινος ἐλατηρίου ἰσχυροῦ καὶ εὐγενοῦς, ὑπερόχου καὶ ὑγιοῦς, οὕτινος ἡ ἀπλότης ἀντίκειται πρὸς τὴν θεατρικὴν ἐπίδειξιν. Τοῦ *Georges Minne* ἰδιαίτερος ἐθαυμάσθη ἡ περιέργος «Κρήνη» καὶ τὸ πρόπλασμα τοῦ μνημείου *Rodenbach*. Ὁραῖος διακοσμητικὸς ρυθμὸς διακρίνει τὸ μνημεῖον τοῦ *Ch. Samuel*. «Ὁ τεθλιμμένος» τοῦ *Kemmerich* μία «Υδροδόχῃ Κρήνης» τοῦ *Rombaux* ἐν «Δοχείῳ πεποικίλμενον δι' ἀκριδῶν» τῆς δεσπ. *Jenny Lorrain* εἶνε ὡσαύτως ἀξία ἰδιαίτερας προσοχῆς.

★

Ἐν τῇ ἐπιπλοσκειῇ ἐπετετέλεσθησαν σπουδαῖαι πρόοδοι ὑπὸ τῶν κ.κ. *Dangolte* καὶ *Van de Voorde*. Ἀλλὰ καὶ τὰ φλαμανδικὰ ἐστιατόρια τῶν κ. *De Coene*, ρυθμοῦ τόσῳ διακοσμητικοῦ,

ὅσῳ καὶ πρακτικοῦ καὶ ἀναπαυτικοῦ, συνδυάζουσι τὴν ἀρχαιοτέραν τέχνην πρὸς τὰς νεωτέρας ἀπαιτήσεις, τὸ ὥραϊον πρὸς τὴν χρησιμότητα. Τὰ ἄφθονα διαμερίσματα τῆς ἐφηρμοσμένης τέχνης παρέχουσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσῃ τις τὰ προϊόντα τῆς Σιδηρουργίας τοῦ κ. *Alexandre ἀριστοτέχνου* τοῦ ἐδφηρπλατημένου σιδήρου ἀντίκειμενα πρωτότυπα καὶ λεπτῶς εἰργασμένα τῶν κ.κ. *O. Berchmans*, *Dewesse*, *P. Dubois* κοσμήματα καὶ χρυσοχοϊκὰ δοχεῖα τοῦ κ. *Ph. Wolfers* τὰ ἀναγλυφικῶς εἰργασμένα ἔργα τῶν δεσπ. *B. Lorand*, *V. Poskin*, *Eyckholt*, *Serville* καὶ τῆς κ. *Lepersonne—Anspach* σινοκεραμικὴ καὶ ἀγγειοπλαστικὴ τῶν κ.κ. *Maes*, *Van Diesbroeck* καὶ τῶν δεσπ. *Sterpin* καὶ *Levert* τρίχαπτα καὶ κεντήματα τῶν κυριῶν *Dosché*, *Nilles*, *d'Oezowska*, *Rocher*, *Rogister*. κλπ.

Διὰ τῆς συμμετοχῆς τῶν ἀρχιτεκτόνων καὶ τῶν ἀριστοτεχνῶν τῆς χαρακτηριστικῆς τῶν ὅπλων, ἥτις τείνει νὰ διακωνίσῃ τὴν ἀβρότητα μιᾶς τέχνης ἐπιτοπίου τῆς ἀρχαίας βιομηχανίας, ἡ Ἑταιρεία τῶν «Παλαιῶν Μαθητῶν» τῆς Ἀκαδημίας ἐτήρησε τὰς ὑποσχέσεις της ἐνώσασα τῇ εἰσγηῇ τῆς εἰς ἐν ἐπαγωγὸν σύνολον τὰ διάφορα τῆς τέχνης εἶδη, ἐπιβαλλόμενα οὐχὶ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ποικιλίας, ἀλλὰ διὰ τῆς ποιότητος αὐτῶν.

(Μετάφρ. Νιόβης)

CHARLES DELCHEVALERIE

ΜΩΣΑΪΚΑ (*)

I B S E N : Brand.

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Egnar — Agnés

- Πλουμιστὴ πεταλουδούλα
Μὲ γραμμὲς λογίων—λογίων,
Θὰ δὲ πιάσω σὸτ' διχτάκι
Τῶν γλυκῶν μου τραγουδιῶν.
- Μικρὴ κι' ὁμορφὴ ἀφῆσέ με
Στὶς δροσιὲς τῶν λουλουδιῶν
Μαζί μου ἔλα, ἂν θές, καλὲ μου,
Τὶς χαρὲς τῶν παιγνιδιῶν...
- Μά, χρυσὸ πεταλουδάκι,
Γύρω σου ἔστῃσα ἀπλωτὸ
Τὸ διχτάκι μου, καὶ τώρα...
Μέσα τώρα εἶσαι σ' αὐτό.
- Λαμπερτὶς πεταλουδούλας
Μὴν τῆς κόβης τὴν χαρά·
Στὸ διχτάκι σου ἀφῆσ' μ' ἔχεις
Μὴ μ' ἀγγίζεις τὰ φτερά.
- Ὅχι· ἀνάλαφρα ἔτσι, φῶς μου,
Θὰ δὲ κλείσω στὴν καρδιά,
Σὲ παντοτεινὴ νὰ παίζης,
Ὅσο ζῆς, καλοκαιριά...

(*) Ἀπὸ τὸν Γ' τόμον τῶν «Ὡραίων», ποῦ θὰ ἐκδοθῇ μετ' ὀλίγους μῆνας.

Η ΕΪΝΕ

Καὶ τὰ μικρὰ ἄνθη ἂν ἤξεραν
Πόσο πονεῖ ἡ καρδιά μου
Τοὺς πόνους νὰ μοῦ ἐγιάτρευαν
Θὰ ἐκλαίγανε σιμὰ μου.

Κι' ἂν τὰνδονάκια ἐγνώριζαν
Μαράζι πῶς μὲ λυώνει,
Δροσοτραγοῦδι πρόχαρο
Θὰ μοῦλεε κάθε ἀνδρόνι.

Κι' ἂν ἤξεραν τὸν πόνο μου
Τὰ χρυσαφένια ἀστέρια
Νὰ μὲ παρηγορούσανε
Θ' ἀφῆνανε τὰ αἰθέρια.

Μὰ ἐκείνη μόνο ἀπ' ὅλα τοὺς
Τὸν πόνο μου γνωρίζει...
Ναί, ἐκείνη τὴν καρδοῦλα μου
Ποῦ ἀλύπητα ξεσχίζει!...

✻ ✻ ✻

ΝΑΗΑΒ Τ ΚΟΥΤΣΑΚ

Στὸν κόσμον ἐτοῦτο, Ἀγάπη μου, σ' εἶσαι ἓνα δαχτυλίδι
Ποῦ ἐμένα ἔχεις πετράδι σου κι' ἀχώριστο στολίδι·
Στὴ χεῖλῃ δροσερῆς πηγῆς σ' εἶσαι τὸ χορταράκι
Κ' ἐγὼ δροσοῦλ' ἀνάλαφρῃ σὸτ' κάθε σου φυλλάκι·
Σ' εἶσαι στὸν κλώνο μιᾶς μελῆς μονάκριβο ἓνα μῆλο
Καὶ ἐγὼ σιμὰ σου ἓνα μικρὸ καὶ πρῶτόν σου φύλλο...
Μὰ τρέμω τὸ χυνόπορο μὴν ἔλθῃ χεῖρ ξένη
Καὶ μᾶς χωρίσῃ ἀλύπητα καὶ πέσω μαραμμένο!

Σ π έ τ ό ε ς

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ